

A BŰNBŰCSÁNATRÓL

A bűn a szellem betegsége, mely Istentől való fokozatos elfordulás által keletkezett. Ez az elfordulás egyben a szeretet törvényétől való eltávolodást is jelentette, mely a személyiség torzulásához, elhomályosodásához vezetett. Ez az eltorzult személyiség fokozatosan egyre kevésbé fogta fel az isteni szeretet és bölcsesség isteni „sugarát” (éltető erejét), így képessé vált a szeretettel ellentétben álló cselekedetekre, amit a környezete már szenvedtető hatása miatt már nagyon is megérezett. Ráadásul - éppen az eltorzulás miatt – egyre inkább képtelenné vált a helyes útra való visszatérésre.

A paradicsomi bűnbeesés - ami nem egy pillanatnyi félrelépés volt - ezt a folyamatot írja le szimbolikus formában. A kiűzetés valójában a bűnös szellemek elkülönítését jelentette a jóktól a további károk megelőzése, valamint megóvásuk céljából. Ez az elkülönítés valójában nem büntetés volt, hanem „átköltöztetésük” az állapotukkal adekvát anyagi világba (és anyagi testbe), ami biztosítja fejlődésüket és saját akaratból való visszatérésüket a törvényes útra, **tehát Isten hatalmas kegyelmi ajándékáról van szó.** A mulandóság világában, a szenvedés által alkalma van a bűn hatásának megtapasztalására, tapasztalatszerzés által a büntől való önkéntes elfordulásra, visszatérésre (ld. a tékozló fiú példázata). **Ami az ember szeme előtt bűn, az valójában már a bűn következménye, tünete.** Bűn maga a szellem eltorzulása, ami képessé teszi az embert a bűnös cselekedetekre. Jézus nagyon világosan tanít erről, amikor a bűnös gondolatot is megítéli.

A fentiek alapján más megvilágításba kerül a bűnbocsánat. A büntetés elengedése még nem jelenti azt, hogy a szellem betegsége megszűnt. A gyógyítás ugyanúgy szükséges a továbbiakban is. A bűnbocsánat alatt nem azt értette az Úr, hogy a bűnnek semmiféle következményei nem lesznek, tehát aki hisz, az meg van mentve a bűnhődéstől (szenvetésektől)! Nem! Isten megbocsát: ez annyit jelent, hogy Isten lehajol a bűnös lélekhez, és kegyelmet nyújt neki a bűnből való szabadulásra. **Azonban nem a büntetéstől való elmeneküléshez nyújt segítséget, hanem eleven kapcsolatot tart fenn a megtérő bűnössel, hogy tévedéseiből, bűneiből, tudatlanságából az igazság ismerete által megszabadítsa őt.** Aki Istentől

akkora kegyelmet nyert, hogy az isteni igazság felrázta őt bűneinek álmából, és általa az utat is megláthatta, hogy hol és hogyan szabadulhat leghamarább: az ragadja meg az alkalmat, mert bizonyára elérkezett hozzá Istennek nagy szeretete. A bűnbocsánat annyi, mint feloldoztatás a régi törvény alól, mely fogva tartja a bűnöst. Ez pedig a bűn beismerése által valósul meg. Amíg valaki nem tudja, hogy fogva van, nem tud megszabadulni. Amíg valaki nem tudja, hogy mi a bűn, és nem kéri Istent, nem szabadulhat meg tőle. **Azért az Úr legnagyobb ajándéka az Ige világosságának erejében van. Ezt kapja minden megtérő lélek;** ez vezeti, ez erősíti, ez fejleszti a lelket, hogy megküzdhesse a maga nagy harcát a bűn, a tévedés ellen, mely változatosan mindig újabb alakban állja útját a fejlődésben.

Az emberrel a bűn hiteti el, hogy az isteni igazság szenvedteti. Ugyancsak a bűn hiteti el, hogy az embernek menekülnie kell Isten igazságos tekintete elől; ez akarja megakasztani Istennek hatóerejét, hogy a bűnbe tévedt lelket a bűn következményeire figyelmeztesse. Amint mondtam, minden bűn tévedésből ered; s hogy a tévedést a szellem felismerje és elhagyja, Isten az ő féltő szeretetével az elveszni készülő lelket megismerteti bűneinek következményeivel, hogy a bűnhődés szenvedést okozó állapotában a lélek az igazságot megismerhesse, és az igaz útra léphessen. Isten az ő gyermekeit boldoggá akarja tenni. **Aki tehát megérti Isten szándékát a szenvedésben, az boldogan adja át lelkét ennek a tisztító folyamatnak, mert a szenvedésben ég csak le a bűnre való hajlandóság a lélekről.** A szenvedés tehát drága kincs; és elmondhatjuk, hogy akit földi életében nem ért szenvedés - mindamellet, hogy bűnös életet folytatott - Isten attól távol van. Keserű orvossága ez a léleknek, de hasznos, mert akire szenvedést ad az Úr, azt meg is vigasztalja. Akinek mélyen érző szívet adott, abban elfér a bánat is, a szenvedés is; és a mennyei Öröm is, mely csordultig tölti meg a szívét, amikor látja, hogy az Úr azért adott a szívébe bánatot, hogy mélyebbre vájja ki a medret az igazi boldogság elhelyezésére.

Jézus vérének büntörlő erejére való hivatkozás súlyos teológiai tévedés.

Azért nem tudtak a keresztyény egyházak sem egy nagyobb, egy tisztább engesztelési igazságot felismerni az Úr halálában, mint a zsidók

véráldozatát, mert ott áll előttük a hazugság árnya, mely a megbántott isteni igazságot az ártatlan Ember-Jézus szenvedéseiben látja kielégülni és megnyugodni. Ezzel a tévedéssel megerősítik az emberi nem végzetét; azt, hogy szenvedés nélkül nincs bűnbozsánat. Míg egyik részről az emberiség szívesen veszi, hogy érette Isten egyszülött Fia ártatlanul szenvedett és meghalt, hogy őt megváltsa, a másik részről az igazságot mint Isten rettenetes fegyverét rettegi, imáiban soha sem meri fel sem említeni, csak Isten irtalmas voltára hivatkozva kéri a bűneinek a Krisztus vérével való elfedezését. Ez a kétféle felfogás megzavarja, és bizalmatlanná teszi az ember lelkét az ő szerető Atyjával szemben, és az igazság Istenét elválasztja a szeretet Istenétől, aki pedig egy és ugyanaz. **Nincs egy rettenetes, egy drága vért szívesen szemlélő Isten, és egy mindent feláldozó szerető Isten. Ez csak a tévedés és hazugság fátyolán keresztül látszik így, mert a gonosz ügyeskedése és ravaszsága idomította így az emberi gondolkodást a bűnön keresztül, hogy valamiképp az isteni igazság meg ne nyilatkozhassak, és az emberiség meg ne ismerhesse az isteni Jót és Igazat.**

1.

Van-e a bűnnek önálló lényege?

„Az Istentől való eltávolodás tette lehetővé a Nincsen fogalmát. A Nincsenből, a lehetetlenből veszi a szellem azt a fogalmat, ami valójában csakugyan nincs. És így a rossz, a bűn tulajdonképpen egy „Nincs”. De mivelhogy a szellem, vagyis a Van a Nincsent lehetővé tette, a Nincsen-nek életet adott, azért a Nincsen hatalommá vált a felfogásban. Mert a *Van* az egyedüli igaz, az a valóság. Mert mi az igazság? A dolgok valósága. Azonban amikor a szellem a *Nincsen* felé fordul, és elfogadja a lehetetlent és megpróbálja lehetővé tenni, beleviszi a lehetetlennek a gondolatát a lehetőségbe, ezzel a Nincsent lehetőséggé teszi, megvalósítja.”

„Ezért a bűn nem Isten akarata, mert ez nincs az Isten lényegében. A tévedő szellem a sötétségből, vagyis a Nincsenből vesz magához, és azt akarja továbbfejleszteni a Vanban. Erre azonban soha nem képes. És amíg a tévedéséhez, a Nincsenhez — ami az Is-

ten lényegéből hiányzik — ragaszkodik, addig semmi sem nyújthatja neki azt a természetének megfelelő, tökéletes boldogságot, ami az ő lényegét kielégítheti. Nem lehet boldog mindaddig, ameddig vissza nem tér az Abszolúthoz, a Vanhoz, vagyis az igazhoz és abból nem hozza ki azokat a fejleményeket, amelyeket Isten a teremtés pillanatában beléje helyezett.”

„A *Nincsen* az a homály, az a semmi, az a lehetetlen, az a köd, amely ráborul az értelemre. Az a merevség és hidegség, amely az érzésvilágot megbénítja és későbbben, későbbi eredményekben nehezzé és súlyossá teszi a mozgási lehetőséget s folyton szűkebb határok közé szorítja a szellemet. **És ez természetes is, mert hiszen az isteni lényeg mind nagyobb és nagyobb hiányt mutat fel abban a teremtésben, amelyet a szellem önmagának alkotott. Így mind nagyobb és nagyobb hiányokat észlel a szellem. Ez az a bizonyos bűnbeesés, a teremtésnek az elkorcsosodása és eltévelyedése, amely az ő eredményeivel együtt a szellemre nézve bűnhődést, kárhozatot, dermedtséget és halált okoz.**”

„Ezt a homályt, ezt az árnyékot természetesen folyton szedi magára a szellem; mert hiszen *a szellem élete és mozgása éppen abban áll, hogy felszednie és leadnia kell: felszednie magára az isteni lényegből és leadnia magából, azaz telítenie a Nincsent az isteni lényeggel. De hogyha egyszer megszakította az összeköttetést az Istenel, akkor nem telítheti a Nincsent az isteni lényeggel, mert csak önmagából adhat, és csak önmaga fogy el* (az ő fénye és ereje t. i., amellyel telíti a maga körül teremtett világot). Így oda jut, ahol a sűrű anyagi világok állnak; amit ti mint anyagi természetet láttok magatok körül ezen a földön, az mind a ti szellemeteknek a lelketeken keresztül történt kivetítése. Ide jutottatok és ide jut minden lélek, aki felébred itt a földön s látja, hogy körülötte egy szilárd világ van; előtte állnak az óriási hegyek s az átláthatatlan tengerek, előtte áll a természet kegyetlensége, körülötte van az állatvilág, a mérges növények világa, stb., stb., mind megannyi ezer meg ezer ellenség, amelyet neki meg kell semmisítenie, amelyet fel kell dolgoznia, ha boldog akar lenni. Persze ő nem tudja azt, hogy ez mind az ő lelkén keresztül elfolyt isteni erőknek a materializációja, anyaggá változása,

nem tudja, hogy mindezt az ő akaratával, az ő vágyával teremtette meg maga körül.”

(Részlet a „Névtelen szellem tanításaiból)